

Baruch Spinoza

*Het westen met zijn gouden deemstering
verlicht het vensterraam. Geduldig wacht
het handschrift, dat oneindigheid bevrucht.
Iemand bouwt God op in de schemering.*

*Een man laat God bestaan. Het is een Jood
met droeve ogen en een donkere huid;
de tijd drijft hem als de rivier vooruit
waarop de stroom een blaadje verderstoot.*

*Het maakt niet uit. De magiër werkt voort
aan God met ragfijne geometrie;
vanuit zijn ziekte en vanuit zijn niet
ontwerpt hij God door middel van het woord.*

*De rijkste liefde werd hem toegewezen:
de liefde die zelf niet geliefd wil wezen.*

Borges schreef dit sonnet in 1977 voor het Joods Museum van Buenos Aires ter gelegenheid van de herdenking van de dood van Spinoza driehonderd jaar tevoren. Er bestaat een Nederlandse vertaling van de hand van Robert Lemm. Paul Claes ging graag in op onze uitnodiging om ook dit tweede Spinoza-gedicht van J.L.Borges te vertalen voor *Spinoza in Vlaanderen*.

Baruch Spinoza

***Bruma de oro, el Occidente alumbra
la ventana. El asiduo manuscrito
aguarda, ya cargado de infinito.
Alguien construye a Dios en la penumbra.***

***Un hombre engendra a Dios. Es un judío
de tristes ojos y de piel cetrina;
lo lleva el tiempo como lleva el río
una hoja en el agua que declina.***

***No importa. El hechicero insiste y labra
a Dios con geometría delicada;
desde su enfermedad, desde su nada,
sigue erigiendo a Dios con la palabra.***

***El más pródigo amor le fue otorgado,
el amor que no espera ser amado.***